

THE O GAME

WHEN ART AND FASHION MAKE FRIENDS WITH THE WASTE WORLD.

TEXT **REBECCA VICKERS**
 PORTRAIT **WORARAT PATUMNAKUL**

"The symbol of zero, or in Thai we say 'sune,' means loss, empty and is negative, but 'O,' the English letter shape, is read as 'O-K!' and is full and positive, they are the same shape but totally different - nothing and something," describes Israkran 'Comb' Yingyong of the circular icon emblematic of his vibrant visual constructions.

Comb has been working with recycled materials, t-shirts specifically, to design and construct his O and O combination works based compositionally upon relationships between color and form and conceptually upon the idea that even abstract visual language, if framed in a format everyone is familiar with, can be easily understood and appreciated. The format Comb's compositions frequently take on? Exactly that which they are crafted from...

"Saturday's are for me very exciting, I go to the weekend market [Chatuchak] to look for new materials; I am looking for color and also I am really searching for texture," described Comb who frequents the market's secondhand t-shirt shops to seek out his 'palette' and 'paint.' "I see

the big mountain of t-shirts, some are 20 baht and some are 100, they are donated from America or Europe to Cambodia and then eventually sold in the weekend market. This recycled material has in itself something charming, a color or a texture or an alphabet that I just love."

Comb searches, finds, selects and cuts - deconstructing and recombining the material, creating something from nothing, turning zeros into O... "My process is just like painting, I cut and cut and cut and then combine different colors of the fabric together just like you combine paint on a canvas. In my needle I have red, yellow and blue; each stitch is like a brushstroke showing the process. Sometimes the color is perfect on its own and I just let it be, we have plenty of screened t-shirts for talking, but I reinterpret the screens on the frame in a way that is just about color, working step by step. I am not thinking about any final design just learning by doing and focusing much more on creating a functional art object than any sort of product."

At times layered upon one another in a spectrum of rings reminiscent of an entrance to an O-shaped tunnel and at other times laid out in a linear left to right fashion, one leading to the next like letters that build words or pages that unfold into stories, Comb's compositions not only translate the old into something new, but also transcribe visual symbols and signals onto what is a very accessible and familiar medium. "Abstract art is difficult for people outside of the art community to understand, my Mom and my Dad, they see my small works on the mini-canvas forms and they cannot understand what I am doing and for what? But when they see my works on the t-shirts and bags, this is something that they can easily understand. It is a functional art object and they can relate to that function. People see some blue, some white, and a little bit of black-color and texture, we read it just like music, which anyone can understand."

Comb's old-into-new approach toward art making was recently framed by a change of scenery, trading in Chatuchak's mountains of t-shirts for those of the Sobaek mountain range, as Comb participated in a 3-month residency at Artspace A in Cheongju, Korea. "Cheongju is a very green city," described Comb, "not that unlike Chiang Mai. The organizers were interested in my use of recycled materials and invited me to participate in the residency. In Cheongju, the government controls the use of plastic bags quite seriously. I reinterpreted my recycled approach toward art practice to create works from these plastic bag materials that mimicked fashions which were trendy and of interest, focusing on waste-recycled fashion to create something that was in itself like the reverse of fashion."

Comb's approach toward his art practice does result in fashion, ultimately-but in a manner that neither feels foremost nor at the heart of where his focus lies, in many ways, the works, wearable as they are, seem much more aimed at finding a new means of framing painting. "You can wear my painting, you can wear it outside and you can go around the world. In Thailand, we have only a small group of artists and I want to find a way to make work that can reach outside of the art community." This stripped-down, sewn-up character of Comb's compositions is based on an approach rooted in simplicity, but not the kind of simple that is in itself insignificant, rather the kind of simple that is more thoughtful than complicated, more something than nothing, more O than O...

"This way, my work, as a functional art object, is like a painting and a sculpture and even a performance all at the same time. Sometimes I see people wearing my t-shirt, wearing my painting on the MRT [underground]. When you wear my t-shirt you are yourself like a performance with my painting."

Comb's works are available for your performance and purchase at the Artist ColorS Shop, 3rd flr and the BACC Shop 5th flr of the Bangkok Art and Culture Centre.

facebook.com/pages/Rube-Studio/368214436637822?ref=ts

"ในภาษาไทย สัญลักษณ์ 'O' ออกเสียงว่า 'ศูนย์' ซึ่งหมายความถึงการสูญเสีย ความว่างเปล่า อันมีความหมายที่เป็นลบ แต่อักษร 'O' ในภาษาอังกฤษ ออกเสียงว่า โอ เหมือน 'โอเค' ซึ่งให้ความหมายถึงความสมบูรณ์และเป็นบวก ทั้งสองมีรูปร่างที่เหมือนกัน แต่ก็มีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เป็นความว่างเปล่าแต่ก็เป็นบางสิ่งบางอย่างด้วยเหมือนกัน" อิศราภา วจนียังยง หรือ คม อธิบายถึงการใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน การก่อสร้างทางทัศนศิลป์รูปสัญลักษณ์สดสีของเขา

คมทำงานกับวัสดุรีไซเคิลมาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสื้อยืดที่เขาออกแบบและก่อสร้างผสมผสาน O และ O ออกมาเป็นผลงานที่มีองค์ประกอบมาจากความสัมพันธ์ระหว่างสีและรูปทรงและแนวคิดที่พัฒนาเติบโตมาจากความคิดที่ว่าแม้แต่ภาษาภาพที่มีความเป็นรูปธรรม หากถูกนำมาใส่กรอบให้อยู่ในรูปแบบที่ทุกคนคุ้นเคยแล้วนั้น ก็สามารถเป็นที่เข้าใจและเข้าถึงได้ไม่ยาก รูปแบบองค์ประกอบที่คมมักนำมาใช้ในงานของเขาคืออะไร? ก็มาจากสิ่งที่เขาค้นพบในจินตนาการของเขานั่นล่ะ

"สำหรับผมแล้ววันเสาร์เป็นวันที่น่าตื่นเต้นมาก ผมจะไปตลาดนัดวันหยุด (ตลาดนัดจตุจักร) เพื่อไปเดินดูวัสดุใหม่ๆ สิ่งที่ผมมองหาคือสีรวมไปถึงผิวสัมผัสด้วยครับ" คมเล่าให้เราฟังถึงการเดินดูร้านเสื้อยืดมือสองเพื่อค้นหา 'งานสี' และ 'สี' ที่เขานำมาใช้ในการสร้างงาน "ผมเห็นเสื้อยืดกองโตเป็นภูเขา บางกองขายตัวละ 20 บางกองขายตัวละ 100 บ้าง พวกมันเป็นเสื้อที่อเมริกาและยุโรปบริจาคให้ก็มพูชาก่อนที่จะถูกนำมาขายต่อในตลาดนัด วัสดุรีไซเคิลแบบนี้มีเสน่ห์ในตัวของมันเอง ทั้งสีและผิวสัมผัส ตัวหนังสือที่สกรีนอยู่บนเสื้อ ผมชอบรายละเอียดเหล่านี้มาก"

คมค้นหา พบเจอ คัดสรร ตัดถอด รื้อ และประกอบวัสดุทั้งหลายขึ้นมาใหม่ สร้างอะไรบางอย่างขึ้นมาจากความว่างเปล่า ทำให้ O กลายเป็น O ที่สมบูรณ์ "กระบวนการของผมก็

YOU CAN WEAR MY PAINTING, YOU CAN WEAR IT OUTSIDE AND YOU CAN GO AROUND THE WORLD.

เหมือนกับการวาดภาพนั้นแหละครับ ผมตัด ตัด และก็ตัด และก็รวมสีต่างๆ ของเศษผ้า ต่างๆ เข้าด้วยกันใหม่ เหมือนการผสมสีใน ภาพวาด ด้ายที่ผมใช้เย็บมีทั้งสีแดง เหลือง แล้วยังฟ้า ฟ้าเข้มก็เหมือนกับสีแปร่งที่แสดงถึง กระบวนการสร้างงาน บางทีถ้าสีมันออกมา สมบูรณ์แบบแล้วผมก็ไม่เติมแต่งอะไรอีก เรามี เสื้อยืดสกรีนลายเก่ามากมาย แต่ผมตีความลาย เหล่านั้นใหม่ นำมันมาไว้ในเฟรมในรูปแบบที่มี เพียงแต่สีเท่านั้น มันเป็นการทำงานไปที่ละ ชิ้นตอน ผมไม่ได้คิดถึงว่างานจะหน้าตาเป็น อย่างไรเมื่อมันเสร็จสมบูรณ์ แต่เป็นการเรียนรู้ ผ่านการทำงานกับชิ้นงานจริงๆ และการให้ความสำคัญกับการสร้างวัตถุศิลปะที่มีคุณสมบัติการใช้งานมากกว่าผลิตภัณฑ์อื่นๆ”

ในบางครั้งการทับซ้อนกันของสีก่อให้เกิด เป็นสเปกตรัมวงแหวนที่คล้ายคลึงกับทางเข้า ของวงแหวนรูปตัว O ในขณะที่บางครั้งเศษผ้า หลากสีก็วางตัวเรียงกันเป็นแนวจากซ้ายไปขวา ราวกับตัวหนังสือที่ประกอบขึ้นมาเป็นคำ ร้อย- เรียงเป็นหน้ากระดาษที่บอกเล่าเรื่องราวต่างๆ องค์ประกอบที่คมสร้างชิ้นไม่เพียงแต่เป็นการ แผลความของเก่าให้เป็นของใหม่เท่านั้น หาก แต่ยังถอดความสัญลักษณ์เชิงทัศนและสัญลักษณ์ ออกเป็นสิ่งที่เข้าถึงได้ เป็นสื่อที่คนส่วนใหญ่ รู้จักคุ้นเคย “งานศิลปะนามธรรมเป็นเรื่องยาก สำหรับคนที่อยู่นอกวงการศิลปะจะเข้าใจ อย่าง แม่กับพ่อผม ตอนที่เขาเห็นงานชิ้นเล็กๆ ของ ผมที่อยู่ในรูปแบบผ้าใบ พวกเขาก็ไม่เข้าใจว่า ผมทำอะไรแล้วทำไม แต่พอเขาเห็นงานที่ ผมทำกับเสื้อยืดกับกระเป๋ า ของเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ พวกเขาเข้าใจได้ไม่ยาก มันเป็นวัตถุศิลปะที่ใช้งาน ได้ และพวกเขาที่มีความเข้าใจว่าวัตถุเหล่านี้ มีมีการใช้งานอย่างไร พวกเขาเห็นสี ฟ้า ขาว ดำตรงโน้นนิดตรงนี้หน่อย เห็นสีและผิวสัมผัส เขาก็อ่านมันออกได้เหมือนดนตรี ซึ่งเป็นสิ่งที่ ไครๆ ก็เข้าใจและเข้าถึงได้”

แนวทางการสร้างงานศิลปะจากเก่าสู่ใหม่ ที่คมนำมาใช้นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงบาง อย่างในที่สุด จากภูเขาเสื้อผ้ามือสองที่ตลาดนัด จตุจักร สู่เทือกเขา Sobaek ที่เมืองซ็องจู ใน เกาหลีที่เขาพำนักอยู่เพื่อสร้างงานศิลปะเป็น เวลา 3 เดือนที่ Artspace A “ซึ่งอยู่เป็นเมือง สิ่งแวดล้อมจริงๆ ครับ” คมกล่าว “คนจัดงาน เขาสนใจการใช้วัสดุรีไซเคิลของผมก็เลยชวน ผมให้ไปทำ residency ที่นั่น ที่ซ็องจู รัฐบาล ควบคุมการใช้ถุงพลาสติกค่อนข้างจริงจังมาก ผมตีความแนวทางการนำวัสดุกลับมาใช้ใหม่ว่า เป็นการทำงานศิลปะ การสร้างชิ้นงานซึ่งก็ เหมือนกับแพชั่นที่ร่วมสมัยและอยู่ในความสนใจ ที่ให้ความสำคัญกับแพชั่นที่นำเอาขยะมาใช้ใหม่ และสร้างอะไรบางอย่างที่โดยตัวมันเองก็เป็น ผลลัพธ์ของการย้อนกลับของกระบวนการแพชั่น นั้นเอง”

ถึงที่สุดแล้วแนวทางในการทำงานศิลปะ ของคมเองก็ให้ผลลัพธ์ของงานที่มีความเป็น แพชั่น แต่ถึงกระนั้นหากจะบอกว่านั่นคือหัวใจ หรือจุดไฟก๊สของสิ่งที่เขาทำ ก็ดูจะยังไม่ใช่ เพราะในหลายๆ แง่มุม มั่งงานของเขาจะนำ มาใช้สวมใส่ได้จริง แต่มันก็ดูจะมุ่งหมายไปที่ การค้นหาความหมายและคุณค่าใหม่ๆ ของการ ใส่กรอบให้ภาพเขียนมากกว่า “คุณเอาภาพ เขียนของผมไปใส่ก็ได้ ใส่ไปข้างนอก ใส่ไปท่องเที่ยว ทั่วทั่วโลกก็ได้ ในเมืองไทยเรามีศิลปินเพียง กลุ่มเล็กๆ และผมก็จะสร้างงานที่เข้าถึงคนนอก วงการศิลปะบ้าง” องค์ประกอบทางศิลปะที่คม สร้างขึ้นจากการตัดและเย็บขึ้นมาใหม่มีพื้น- ฐานอยู่ที่ความเรียบง่าย หากแต่มีได้รู้ซึ่งความ สำคัญ มันเป็นความเรียบง่ายที่เต็มเปี่ยมไปด้วย ความคิดหาใช้ความซับซ้อน เป็นอะไรบางอย่าง ที่มากกว่าความว่างเปล่า เป็น โอ ‘O’ มากกว่า ศูนย์ ‘0’

“ในมุมมองนี้ งานของผมในฐานะของวัตถุศิลปะ ที่มีการใช้งานก็เหมือนภาพเขียนและงาน ประติมากรรม หรือแม้กระทั่งการแสดงศิลปะ เป็นทั้งหมดในเวลาเดียวกัน บางทีผมเห็นคนใส่ เสื้อยืดที่ผมทำในรถไฟใต้ดิน ซึ่งเมื่อคุณสวม เสื้อของผม การเคลื่อนไหวของคุณก็เป็นเหมือน การแสดงทางศิลปะโดยมีภาพเขียนของผมเป็น องค์ประกอบ”

สำหรับผู้ที่สนใจสามารถรับชมและซื้อหา งานของเขากันได้แล้วที่ร้าน Artist ColorS Shop ชั้น 3 และ ร้าน BACC ชั้น 5 หอศิลป์ กรุงเทพฯ